

BAKLAVA EN KERSTROZEN

(2025)

Het was druk in het centrum, ik moest mij aanpassen, precies niet meer gewoon van onder zoveel mensen te komen, van zulke mensen te zien. En welke mensen zijn dat dan? Zijn dat dan gewone mensen? Marktmensen? De vrouwen dragen een kapsel. En dat kapsel is aangebracht door een kapster. Het is niet duidelijk wie het gekozen heeft. Er is aan gewerkt, hard aan gewerkt, maar het is het verkeerde kapsel, het verwijst naar iets anders, naar een ander hoofd. De draagster ambieert een andere klasse, jonger, rijker, misschien zelfs cultuur. De man is mee. Mee met de vrouw. Stapt als de hond. Het interesseert hem geen hol, hij heeft thuis evenmin iets te doen. Het is zaterdagvoormiddag en op zaterdagvoormiddag gaan we naar de markt. Want op de andere dagen is er geen markt. En zie, we komen iemand tegen, een ander koppel en de vrouw praat tegen de vrouw en de mannen praten eerst niet en praten dan ook een beetje met elkaar. En dan gaan ze weer verder. Ze zijn gekleed, in kledij die ze thuis niet dragen. En ze dragen kledij waarvan ze gezien hebben dat anderen die ook dragen. Mijnheer heeft nooit op de ski's gestaan, maar heeft er wel de jas voor. En draagt daaronder een jeansbroek die met te veel stof om de dunne benen hangt. Zij heeft zich misschien wel door de markt laten kleden, er hangen net zo'n spullen, maar zij heeft die gekocht in de betere winkel, in zo'n gevestigde zaak van naam waar de aankooprijzen maal tien worden gedaan door de mijnheer en mevrouw met die naam. Op de markt staat de bevolkingspiramide op haar kop. Er zijn jongeren, maar als die de pensioenen van al die gepensioneerden moeten betalen, gaan ze nog veel en lang mogen werken. De tussenlaag komt niet naar de markt, die heeft daar geen tijd voor, die moeten bekomen van de drukke week en de kinderen naar de hobby's voeren en de komende week voorbereiden en het privébezit onderhouden. Drie kramen met kip aan het spit. Je ruikt ze van ver. Geen kramen die verder ruiken dan die. En dan vind ik de Marokkaan, ze bestellen met zes. Een kartonnen doos met baklava bescheiden in een hoekje, ziet er al weken vers uit. Ik koop toch en de Marokkaan is vriendelijk en ik voel me thuis bij hem, hij schept en weegt, met de kaart betalen geen probleem, bonnetje in het zakje, nog een fijn weekend mijnheer. Bij het tuinkraam kan het meisje mij niet te woord staan. Ze heeft net in haar sandwich gebeten en zulke zachte sandwiches lossen alleen in grote happen. Ze maakt een rollende beweging met haar hand en onderarm, ik ken dat teken, dat wil zeggen dat ze aan het kauwen is, dat de sandwich droger is dan verwacht, dat ze de hap bijna kan doorslikken, dat ze mij dan graag te

woord staat, dat het niet is dat ze iets tegen mij heeft of ze niet tegen mij wil spreken. Goed, de hap is door en ze zegt excuseer. Ik zeg dat ik het begrijp, dat ik het ook niet kan, zo spreken met een volle mond zachte sandwich. Zoveel empathie had ze niet verwacht. Ze rekent af. Drie kerstrozen, drie maal vijf euro. Die ernaast had kerstrozen aan drie euro, maar dat waren kleintjes.